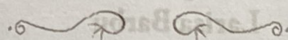
răzvan codrescu

RUG APRINS

o sută de sonete
şi false sonete

răzvan codrescu

rug aprins

Coperta:
Larisa Barbu

Editura Christiana – Str. Theodor Sperantia 104,
bl. S26, ap. 66, sector 3, Bucureşti, cod 030939;
tel.: 021/3225798;
e-mail: editurachristiana@yahoo.com;
www.editurachristiana.ro

Răzvan Codrescu

RUG APRINS

o sută de sonete
şi false sonete

Bucureşti
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CODRESCU, RĂZVAN
Rug aprins : o sută de sonete și false sonete / Răzvan Codrescu. - București : Editura Christiana, 2008
ISBN 978-973-1913-12-4

821.135.1-1

Poeților muceniciți
ai Rugului Aprins
și ai temnițelor comuniste,
tuturor pătimitorilor
întru Cuvînt
ai secolului XX,
sfinților știuți și neștiuți
ai limbii române.

Cuvînt ce arde-n rug nemistuit
e Dumnezeu – cel care n-a murit,
ci viu ne-mbie slavei lui de sus,
în răsăritul fără de apus.

I

De port în trup a veacului măsură
şi-i urc Golgota, gîfîind sub lemn,
măcar în stihuri voi trăi solemn,
încins în visul meu ca-ntr-o armură.

Voi creşte nou din cîte-n pîrg dădură
şi nu voi cere ca jidovii semn,
căci nu mi-i alta duhului îndemn
decît măria-sa, iubirea pură.

Nu-mi ştiu pe-aci statornică cetate,
ci neamul meu e taină scrisă-n cer,
pe frumuseţea slavei ne-nserate.
Ce-i limba mea de nu smerit năier
vîslind prin apa mărilor sărate
spre strădulcimi ce negrăit ne cer?

II

Ce lung tăceam în noaptea cărnii tale,
vegheat din cer de-un nevăzut paing,
şi-ţi iscodeam, ca-n ceţuri siderale,
luceferii pe umeri cum se sting!

Din nebuloasa ochilor stelară,
ca din lăuntruri fără de sfîrşit,
au prins atunci peceţile să sară,
şi caii, cîteşpatru, s-au pornit:

pe-ntîiul, alb, un scit săgetător;
pe-al doilea, roib, un precupeţ de stele;
pe-al treilea, prinţul beznei – Belphegor...
iar cel din urmă, numai os şi piele,
cu şaua goală, amoarteduhnitor,
purta pe gît stigmatul gurii mele.

III

Castelul meu de vise este gata:
mai am doar turla mai de sus să-i pun
şi în creneluri gurile de tun
cu care-om bate zmeii răi şi gloata.

De-acum e timpul moartea să-mi răzbun,
de pe obraz să-i şterg iubirii pata
şi toată floarea neamului, damnata,
la masa mea rotundă s-o adun.

Se cade gînd şi inimă de pară
să dobîndim, ca peste-un an sau doi,
căliţi în rugul cel aprins în noi,
să dăm năvală-n bezna din afară,
pornind, pe caii noştri de lumină,
Armaghedonul care va să vină.

IV

Păcatu-n noi e pradă, nu putere,
că-l mușcă moartea și iubirea-l bate,
și cu-ndulcită limbă de-nviere
îl paște ruga, ca un miel, din toate.

Cînd crucea-n veci țepușă ni-i în spate
și cer cu cer cucernic sîrg ne cere,
de-arvuna slavei răul nu mai poate
să-și verse-n noi prisosul lui de fiere.

Chiar sîngerînd din creștet la călcîie,
sau beți de mustul falselor iubiri,
nu piere-ntreg nici izul de tămîie,
nici raiul ce ne pîlpîie-n priviri,
că-n noi, cu noi și peste noi veghează
Atotiubirea, răstignit de trează.

V

Mă doare-amurgul în răspăr de tine
și-n ceafă simt suflarea nopții, rece;
curînd un înger trîmbițaș va trece
și va aprinde plopii pe coline.

Stihiile cernite ne-or petrece
spre Iosafatul veacului ce vine,
unde-n dogoarea dragostei divine
genunchiul tot sili-va să se plece.

Lumină lină-o fi sau bici de foc
năvala slavei ce pe toți ne știe...
O, tu, ce-ai vrea să nu mai fii deloc,
nu [illegible] lua-n deșert a firii volnicie,
că-n spuza ei nădejdile se coc
și-i Dumnezeul nostru rană vie!

VI

Credința dreaptă preț de sînge are
și n-am s-o pun în cumpeni de eres,
dar știu că decît ea e mult mai mare
iubirea care-și dă la fapte ghes.

La Sfînta Judecată viitoare,
nu ce-am crezut, nici cîte-am înțeles
ne-ntreabă Dumnezeu pe fiecare,
ci cît făcurăm binele de des.

Iar de-am greșit c-o iotă sau cu două,
dar am trăit iubirea cu prisos,
de-a dreapta lui, în haina nunții nouă,
ne pune cel ce-i mai întîi milos,
și unde-am fost c-un gînd sărac de vină,
ne spală-n veci lumina lui cea lină.

VII

Am vrea să fie toate cum au fost
și să dureze, vreme după vreme,
dar anii, ca o haită de blesteme,
dau iama iar și pradă rost cu rost.

De colții lor și dragostea se teme,
că nu-i strunești cu rugă, nici cu post,
nici nu-i de ei vreun loc de adăpost,
ci-n gheara lor făptura-ntreagă geme.

E-n lumea ta atîta frumusețe
că ochii, Doamne, uneori ne dor,
dar pus-ai timpul minte să ne-nvețe,
cu șarpele dintîi ispititor,
ce fel lucrează cele prea semețe,
de bunăvoie, la risipa lor.

VIII

Iubirii tale n-am să-i dau de capăt
şi taina ta nicicînd n-o s-o pricep,
căci te sfîrşeşti îndată ce te-ncep
şi-ncepi din nou de cum mă vezi că scapăt.

Mi-ntind spre tine visul ca o nadă
şi-n ruga mea te-adulmec cer cu cer,
dar greu de trup mi-e gîndul, cînd te sper,
şi grea de vreme mîna, cînd te pradă.

De vecii tăi se fac fărîme anii,
de slava ta orbeşte văzul tot,
şi roată prind să-mi dea-n amurg vultanii...
Uscat ce-aştept, cînd verde n-avui parte?
Sau poate-i scris la urmă să te pot
gusta de viu cu limba mea de moarte...

IX

Dreptate, Doamne, nu-ţi cerşesc, ci milă,
căci nu-i de noi dreptatea ta divină,
ce dacă-ar fi asupra-ne să vină,
n-ar mai rămîne om nici de prăsilă.

Chiar sfinţi să fim, şi tot e prea puţină
virtutea-n noi, cei învechiţi în silă,
de-aceea fruntea ne-o plecăm umilă
iubirii ce în chip nedrept ne-alină.

Din îndurare-n altă îndurare
ne tot tîrîm, ca fúrii, spre vecie,
iar tu ne rabzi din nou pe fiecare,
primeşti un dar şi dai în schimb o mie,
mereu nedrept în marea ta răbdare,
lăsînd ca dracul mult mai drept să fie!

X

O lume ducem fiecare-n noi,
de amintiri şi visuri rîvnitoare,
şi ea ne-o fi, în ceasul de apoi,
mai mult decît ne este lumea mare.

În lume eşti ce poţi, iar nu ce vrei,
dar porţi în tine-o altă izvodire,
şi dacă viaţa n-are-n ea temei,
e poate moartea buna ei menire.

Căci Dumnezeu ne-o da în veşnicie
să fim ce-am vrut mai mult decît ce-am fost,
ca unul ce ne ştie pe de rost
şi l-a făcut pe om suflare vie,
să poată fi, cu trup şi duh deodată,
nu vis frumos, ci slavă-adevărată.

XI

Lui Demostene Andronescu

În lături, bărbieri ai vremii mele!
Lăsaţi-mi calea slobodă şi-ntreagă,
s-apuc, cu Rocinanta mea beteagă,
pe bărăganul viselor, spre stele!

Alungă-ţi, Sancho, gîndurile rele,
ca miezul tău din coaje să se-aleagă,
căci mori de vînt ne-aşteaptă şi ne leagă
să dăm buluc cu inima în ele!

La Mancha lumii e-n amurg pustie
şi vîntul, cu suspin de Dulcinee,
îmi răvăşeşte pleata colilie...
O, de-aş muri cum am trăit: nebun,
căci nu spăşit, pe perna de tuleie,
ci în tărbacă fost-am eu, Cel Bun!

XII

Cît de cumplite vremile s-or face,
samînța slavei va răzbi prin ele
și din țărîna viselor sărace
vom crește pînă dincolo de stele.

Vom năpîrli, ca șarpele, de piei
și vom renaște-n trup de primăvară,
frumoși și veșnici ca un neam de zei,
arzînd de duh și dînd pe dinafară.

Pieri-vor mulți, dar birui-va Firea
și-n rămășita lumii, la soroc,
va prisosi, năvalnică, Iubirea;
s-or primeni stihiile prin foc
și-ntru lumina slavei ne-nserate
din prea puțin s-o face plinătate.

XIII

De frica ta, nu voi avea-ndrăzneală?
Sau îndrăznind, de frică nu ți-oi ști?
Tu ești măsura celor pururi vii
și Duhul tău pe nimeni nu înșeală.

Pe cît te tem, pe-atît voi îndrăzni
și n-am să-mi pun talanții la popreală,
căci cerul tău se ia cu osteneală
și crucea ta e-a sfintei nebunii.

Pieptiș iau, Doamne, vremea care vine
și crucea spadă dacă vrei o fac,
și în cămașa morții mă îmbrac
ca-n haina nunții veacului cu tine,
dar n-am nădejde-n sîrgul meu sărac,
ci-n harul tău ce-aprinși pe toți ne ține.

XIV

Al curvei vremi şăgalnic şold mă ţine
ca pe-un amant ce-a ostenit călare
şi doarme dus, cu-otrava ei în vine,
visînd dulceţi de candide fecioare.

M-aş da de viu veciei tale caste,
dar prea mi-s trup şi prea atîrn de greu
ca chipul meu în raiul tău s-adaste
şi-asemeni ţie să mă fac şi eu.

Mai bine-n somn să preavisez lumina
decît aievea lumea ta s-o-ntin,
căci poate-aşa mi-o fi mai mică vina
cînd va suna sorocul tău divin
şi cînd, din poala tîrfei trecătoare,
mă voi scula cu morţii în picioare.

XV

Ascundem fiecare un secret
pe care singur Dumnezeu ni-l ştie
şi-n miezul lui adînc, de rană vie,
mocneşte moartea, ca un foc încet.

Ne este duhul şarpe de şiret
în ascunziş meteahna să şi-o ţie,
dar tremură-nfricat de veşnicie,
iubindu-şi trupul, cît ar fi de biet.

Cu taina lui trăieşte fiecare,
şi ne minţim din grai şi din priviri,
şi ce-i aievea pururea ne doare,
din toiul clipei pînă-n amintiri...
Dar asta-i îndurarea sfîntă poate:
că nu le ştim de-a fir a păr pe toate...

XVI

Nu știu ce nume porți în alte graiuri,
dar într-al meu te-am botezat: Stihie,
și întreit te-am cufundat în raiuri
de vis sfințit, ca într-o apă vie.

Ci tu te-ai fapt cît lumile de naltă,
frumoasă coz, cu plete steluite,
răpindu-mă, pe coapsa nopții-nvoaltă,
în slava care ca un sorb ne-nghite.

De-a dreapta ta, cu lumea la picioare,
Stihia mea, spre ce liman mă porți?
De ce-s ușor ca un alint de boare?
Am înviat a treia zi din morți,
sau în tîrzia dragostei dogoare
sînt doar icoana unei alte sorți?

XVII

Ce-i mai frumos ni-i dat numai o dată,
căci chiar păzit cu drag în amintire,
doar umbră e, mereu tot mai subțire,
a clipei ce, prin firea ei, se gată.

O, cîtă frumusețe-n risipire
lăsat-ai, Doamne,-n lumea ta furată,
să străghicim, bucată cu bucată,
tot ce-am pierdut cîndva prin nemurire!

Voire-ar ca-n oglindă să învețe
și-n ghicitură rîvna mea adîncă,
din josul lumii ce-ți ieși din brîncă
și pînă-n susul întreitei fețe,
de cîte mii de ani de frumusețe
ne-o izbăvi cea neivită încă.

XVIII

Nici tu, nici ea, nici una și nici toate
nu sînteți Frumusețea, dar pe rînd
îi duceți crucea, care pe cît poate,
din lung de glezne pînă-n larg de gînd.

Ea n-are chip, dar chipu-i e măsură,
se-mparte-n veci, dar nu se risipește,
aievea-i, dar o vezi în ghicitură,
cerească-i, dar te-nfrupți din ea lumește.

Nu-și știe carnea miezul ei de duh,
nici inima izvodul ei de minte,
dar vămi sînt rînduite în văzduh
spre lămurirea cea mai dinainte
de-a sta cu toții, față către față,
cu Frumusețea care nu se-nvață.

XIX

Abia-mblînzită lunga-nvîlvorare
în care-am ars aceleiași slujiri,
mă scurg domol spre gleznele subţiri,
răsfrînte lin în muta lor splendoare.

Deasupra noastră încă mai dogoare
văzduhul dulcii tale vlăguiri
şi noaptea ţi se gudură-n priviri –
fuior de vis, din care torci arare...

Mişel rămîne-n ţarcul lui cuvîntul
cînd ghes ne dă mirabila tăcere
şi ceru-n noi străfulgeră pămîntul!
O clipă doar, de slava cărnii beţi,
adulmecînd mireasmă de-nviere,
murim trupeşte altei frumuseţi...

XX

Părintelui Valerian Pîslaru

Trăim în miezul unui rug aprins,
nemistuiți în marea vîlvătaie,
și peste evul ce-ndărăt s-a stins
uriaşul crug al cerului se-ndoaie.

Să tragem minten veacul către veci
e rîvna noastră mai presus de toate,
şi ne-om ascunde fața ca să treci,
în slava ta, cetate cu cetate.

Tu, răstignita lumii temelie,
tu, întreita cerurilor taină,
tu, care-mbraci lumina ca pe-o haină,
dă iama-n noi şi fă-ne punte vie
spre-acea nelume doldora de tine
în care sinea cade grea de Sine.

XXI

Crezui cîndva dreptății şi-astăzi ştiu
că doar în cer dreptatea-i fără pată,
şi-n strîmbătate de-am căzut o dată,
puieşte moartea-n tot ce este viu.

Crezui iubirii şi-nţeleg tîrziu
că doar pe cruce-ntreagă se arată,
că nu-i iubire dacă-aşteaptă plată,
cum nu-i plinire dacă nu-i pustiu.

Crezui credinţei şi pricep prea bine,
cînd dă amurgul iama peste noi
şi vraf ne stau păcatele-napoi,
că n-are preţ nici o credinţă-n sine:
cum fără-arcuş zadarnic e vioară,
ce-i bun în noi cu fapta se măsoară.

XXII

Dreptatea, știu, n-ajunge să o ai,
de nu îți este și de alții dată,
nici nu te duce singură în rai,
de n-are-n ea și dragoste curată.

Dreptatea multe poate, dar nimic
de nu se-mparte-n rîvna ei de vie,
și nu e drept pe lume mai calic
decît e cel ce doar de sine știe.

Dreptatea nu e tron înalt, ci cruce,
nu-i una-n toți, ci una-n fiecare,
și cît o ducem, tot pe-atît ne duce.
Iar duhul ei de vrem să nu-l ucidem,
se cade-a ști că-n lumea-nșelătoare
non idem est si duo dicunt idem.

XXIII

Ce-am întinat nici Cerul nu mai spală
și amăgire-i orice îndreptare,
căci de ne-ar fi căința cît de mare,
păcatul semn ne pune, ca o boală.

De-ar da potop iubirea-n noi năvală
și-ar prisosi pămîntul de iertare,
n-am fi ce-am fost, ci țăndări plutitoare
din mila celui ce din morți ne scoală.

O, de-am uita și de-am renaște puri!
Dar cînd, mușcați șerpește de călcîi,
noi pierdem slava chipului dintîi,
ne facem vis, și dor, și rană vie,
iar de-om avea cu Domnul părtășie,
intrăm în pacea lui ca niște furi.

XXIV

De-am fi dreptății martori fiecare
și n-am avea vreo altă-nvrednicire,
ni s-ar ierta și multa neiubire,
și necredința pururi cîrtitoare.

Dar noi mințim dreptății zi de zi
și ne prefacem iubitori de bine,
și-n numele credinței prea puține
ne facem ucigași credinței vii.

Cînd nu e dreaptă cumpănire-n toate,
și de-am avea virtuți cu prisosință,
virtutea însăși ca un bici ne-ar bate.
Ce s-a ales prin vămi din noi nu este
decît trufie fără de putință,
iar Dumnezeu – o mască pusă peste.

XXV

De-ar fi să aibă dragostea putere,
n-am fi trădați de ce iubim mai tare,
și nici o cruce, cît ar fi de mare,
nu ne-ar preface visul în durere.

E-n noi nevolnic duhul și se cere
mai mult spre chip decît spre-asemănare,
iar carnea, răsucită-n mădulare,
pe limba ei se gudură și piere.

Rîvnim smintit, și irosim cuvinte,
și nu-i în noi statornic nici un dor,
doar pofta ce ne-o ia pe dinainte...
Îi sîntem Firii pururi poticnire
și neam de șerpi ne-mbie-n cloaca lor,
să năpîrlim, iubire cu iubire.

XXVI

De-aş fi smerit, n-aş mai rîvni nimic,
dar eu, trufaşul, preacurvesc cu toate:
ca din viespar, din trupul meu mojic,
de sting o poftă, alta capu-şi scoate.

Pe cîte le-am iubit, le-am înşelat,
ca să mă-ntorc iubindu-le mai tare,
şi nu mai ştiu, zăbavnic în păcat,
ce-s eu mai mult: necumpăt sau uitare?

Iubirea, Doamne, greabăn legii tale,
blestem se face firii nărăvite,
căci n-are duhul hăţuri şi zăbale
cît are carnea rîvnă spre ispite,
şi cerul nu-i mai doldora de slavă
decît pămîntu-n drojdii de otravă!

XXVII

Sărac mi-s azi de bune şi de rele
şi n-am a-ţi da nici miere, nici otravă;
mi-a-ncremenit şi-a patimilor lavă,
mi-au putrezit şi-a visului smicele.

Pe-aşa pustiu, la ce să faci zăbavă?
Mai bine strînge-ţi pumnul pe plăsele,
smoleşte-ţi faţa, fă-te pui de lele
şi şterge-o hăt, în lumea fără slavă!

Şi de-ai să simţi a stelelor arsură,
s-o stingi cu vin în vreo tavernă veche,
rîzînd cu lacrămi şi iubind cu ură;
ci doar tîrziu, cînd ţi-o-nflori în gură
muşcata morţii, întoarce-te, Pereche,
să mă blestemi c-o rugăciune pură!

XXVIII

«Te-am izvodit din lamură de vis
şi trup ți-am dat de limbă suitoare;
la ce-ai rîvnit cu slova din zapis,
cînd lumea ți-o pusesem la picioare?

Mă chemi de-acum, cu sîngele-n amurg,
pe mine, cel în veci bătut pe cruce,
dar vorbele, prea zise, ți se scurg
prin colțul gurii, strîmbe şi năuce.

Lumina mea zadarnic o mai prazi
de nu ți-i face sufletul pustie,
în duhul meu cu vîlvătăi să arzi.
E limba ta uscată şi tîrzie,
iar şarpele mai spînzură şi azi,
încolăcit pe coapsa ta mlădie».

XXIX

De te smereşti acestei feciorii
şi adorînd-o îi săruți călcîiul,
e că rîvneşti să te înfrupți întîiul
din taina ce curînd s-o istovi.

Nimic nu-i sfînt în dragostea de-aci,
nici nu e dor să-i afli căpătîiul;
rîndaşi prin vremi păcatului dintîiul,
muşcăm din fruct, dar fără-al isprăvi.

Şi ne smintim prin luturi trecătoare,
uitînd de cer şi meşterind năluci,
cu pofta prinsă bici la cingătoare,
pîn' ne răzbeşte moartea prin uluci
şi peste stinsa inimii dogoare
se-ntinde, rece, umbra unei cruci...

XXX

Cum te desfoi, ca-n vis, din strai subțire,
de ce n-am eu gorgonică putere,
să te-mpietresc cu-n licăr de privire
și să te prad iubirii efemere?

Ai lua pieptiș, în goliciune pură,
șuvoiul orb al vremilor și poate
frumseții tu i-ai rămînea măsură,
cînd nemăsură au să fie toate...

Dar goală, vai, sfielnic biruită
de-un cald fior, te dai fără de vise,
cu păru-n vînt, cu pleoapele închise...
Din țarcul nopții, jílav de ispită,
în dangăt lung de veșnicii ucise,
ne pradă clipa – fiara hămesită.

XXXI

Mai mare-mi fu iubirea decît mine
și-am fost jertfit înaltei ei splendori
atîta suflet și de-atîtea ori
că nu mai știu ce taină viu mă ține.

Nici n-am habar acum, cînd noaptea vine,
de-om mai ajunge teferi pînă-n zori,
nici de-s aievea ochii visători
ce ard în para flăcării divine.

O, rug aprins în slava cărnii mele,
nici răni nu simt, nici spaime nu mă fură,
ci pîn' la capăt rîvna mea te-ndură,
sperînd păcatul cel dintîi să-l spele,
ca într-o zi, mai plină și mai pură,
credința mea să nu mă mai înșele!

XXXII

Trecură stol, cu ochi hulpavi, ereții
prin visul meu ca printr-o stepă sură,
să-ți prade-n trup stigmatul frumuseții,
cu pliscul greu de dragoste și ură.

Tu n-ai habar, măiastra mea trufașă,
ce pîrg de moarte peste lume vine
cînd tace-un veac și altul plînge-n fașă,
vegheate-n cer de șapte cupe pline!

De n-ai fi surdă vechilor iubiri
și ferecată-n recea ta splendoare,
ți-aș da un semn tăiat din amintiri,
sau te-aş răpi din somnul tău, călare,
spre-acel liman al turlelor subțiri
pe unde-avem cetate stătătoare.

XXXIII

Te-am tot pierdut, puţin cîte puţin –
o coastă, un descîntec, o tăcere...
pînă-au rămas doar drojdii de durere
din taina ta de pîine și de vin.

Pe alte căi lactee se aţin
azi paşii tăi, cu-aceeaşi mlădiere:
te ştiu din creştet pînă în viscere,
dar duhul tău mi-e ca un zeu străin...

De ce iubirea care-nvîrte stele
nimic nu poate-n pîrga ei, sub vremi?
De ce ne-atîrnă inimile grele,
cînd tu pe nume, Doamne, ne mai chemi?
O, crucii tale nu-i mai dau de capăt
şi-n umbra ei mereu mai singur scapăt!

XXXIV

[Moise se roagă]

Eu sînt iubirea care-apune-n lume,
tu ești iubirea ce răsare-n veci:
speriat m-ascund de fața ta cînd treci,
și știu că ești, dar nu și cum anume.

De n-ai fi tu lumină veghetoare,
întregul crug ar străluci-n zadar,
și lumea toată de s-ar face jar,
cu bezna n-ar putea să se măsoare.

Te văd în rug aprins ca-n ghicitură,
dar știu că tu cu dar mai mult mă vrei,
și-n taină-ți zic, să nu m-audă-ai mei:
tu, cel ce poți, de ruga mea te-ndură,
ca trup și tu din ce-ai zidit să iei
și vieții noi să-i fii începătură.

XXXV

Fratelui de la soare-apune

Pe Dumnezeu tu-l vezi în întuneric –
mănos nămol sau bezne ferecate –
și mai avan rîvnești după stigmate
decît spre nimbul Învierii, sferic.

De ne-am smeri iubirii pure, frate,
am lua în dar, într-un amurg feeric,
din duh de filocálii și patéric,
arvuna vie-a slavei ne-nserate.

Dar tu trufaș, iar eu nevrednic ție,
firavi sub brînca Fiarei amîndoi,
pierim pe limba vremilor tîrzie...
Ne-om întîlni în ziua de apoi,
și teamă-mi e că jude-o să ne fie
nu Domnul bun, ci răul strîns în noi!

XXXVI

Mereu spre-apus de-acum vom ține calea,
despovărați de marile iubiri;
ca vîntu-n păr o să ne-adie jalea
și nouri suri ne-or trece prin priviri.

Păcate vechi ca grindina ne-or bate
şi-o fi din nou atîta frig în noi
că ne-om chirci cu crucile în spate
şi ni s-or face visurile sloi.

Ci doar tîrziu, în gura nopții pure,
cînd ies, ca şerpii, toate din uitare,
o zdreanță de fior o să ne fure –
şi vom cerşi cuvintelor iertare
c-am risipit pe două limbi sperjure
a nunții serafimică splendoare.

XXXVII

Lui Traian Călin Uba

Ne cere, frate, frigul pur din Nord
pe noi, barbarii gerurilor gete,
sau vreo morgană cu zăpada-n plete
ne amăgeşte visul pe-un fiord?

I-aş smulge lirei ultimul acord,
dar sloi se fac şi slovele-n sonete,
ci chiar şi-aşa, tăcînd pe îndelete,
abia ne rabdă ***Nordica*** *la bord…*

Plutim egal şi ***Doamna*** *ne veghează,*
şi cresc în noi uitările polare…
Doar dreapta-n somn ne mai rămîne trează,
cătînd furiş în jos, la cingătoare,
mînerul spadei glorioase-odată,
în cruciada celor fără pată…

XXXVIII

Cuvîntul dă-ni-l, Doamne, cel mai presus de sine,
izvodul gurii tale, prin care toate sînt,
lumina lui ascunsă, prisosul lui de bine,
îmbelşugata moarte a sîmburelui sfînt!

Nu pîinea noastră, Doamne, aluat de farisei,
ți-o cerem în amurgul acestei limbi ucise,
ci cîntecul de taină al tîlcurilor ei,
pe care-l pasc, nomade, cirezile de vise...

Nu-mpătimita vrajă a slovelor subțiri,
nu mintea care minte frumos ca o ispită,
ci îndoita pîrgă a pururei iubiri,
cea doldora de tine și lumii răstignită –
pe ea ți-o cerem, Doamne, cu rugă-nfricoșată,
mai plini ca totdeauna, mai goi ca niciodată!

XXXIX

Memoriei lui Petre Ţuţea

Sînt limbii mele rob şi împărat,
mi-e neamul meu vremelnică măsură,
dar creşte-n mine, ceas cu ceas, mai pură,
cetatea Celui fără de păcat.

De voi pieri pe limba mea, curat,
voi învia, cu-a neamului strînsură,
pe limba Lui – şi cuminecătură
mi-o fi Lumina fără scăpătat.

Atîta doar că ceata mea-i puţină,
iar eu, nevrednic, stau la coada ei:
de n-ar fi mila mai presus de vină,
nădejdii mele n-aş găsi temei…
De sînt şi-oi fi, doar dragostea divină
mă face viu, cu tot cu morţii mei.

XL

În neodihna ta clevetitoare
te ții cînd zeu, cînd vierme, cînd nălucă,
doar chipul tău făcut spre-asemănare
cuvînt să aibă-n gura ta n-apucă.

Să fie omul om – puțin îți pare?
Ce duh în tine firea o usucă,
ce piază rea clocești în mădulare,
de-ți face oarbă rîvna și uitucă?

În ce ești tu s-a întrupat Cuvîntul
și ca pe tine să te vezi deplin
s-a frînt în pîine, s-a vărsat în vin
și a-nnoit pe cruce legămîntul.
Și-a treia zi, ce-n veci de veci e una,
a înviat în carnea noastră, buna.

XLI

Nimic nu am al meu decît pe mine,
dar greu mă trage-a trupului povară,
şi zdroaba lui vîrtutea mi-o măsoară
decît tot şirul vămilor mai bine.

De el cerşesc răgaz luminii line,
pînă ce nou îl căpăta-vom iară –
sau lepădaţi în bezna din afară,
sau blînd răpiţi de slava care vine.

La neamul meu să mă adaug jindui
şi crească-n urmă dorurile stol,
pe cei mai puri ca mine ghiftuindu-i…
Eu cum ieşii din pîntece de gol,
la fel pleca-voi, doar mai veşted poate,
spre stătătoarea cerului cetate.

XLII

Cînd trage visul către Soare-apune,
rămîne malul duhului pustiu,
iar carnea face dulce plecăciune
în capiştile evului tîrziu.

Splendoare pare totul şi minune,
dar nu mai este omul suflet viu,
iar moartea a-mbrăcat, să se răzbune,
cămaşa vieţii, smulsă din sicriu.

În Soare-apune iadul e frumos
ca Lucifer în prima lui mărire,
dar cade zi de zi mereu mai jos,
să nu-i ajungă cerul la iubire,
căci frumuseţea lui atîta cere:
să dai ce-i sfînt pe clipa de plăcere.

XLIII

Am fost rămas din zorii lumii goi
şi pîn' la capăt nimeni nu ne ştie,
doar cel ce ne-a-ntrupat dintr-o stihie
şi slava şi-a suflat-o peste noi.

Ne cheamă tainic chipul înapoi,
dar surzi bolim la umbra lui tîrzie
şi ne-ndulcim, trufie cu trufie,
spre noaptea grea a zilei de apoi.

Furaţi de-atîta falsă-asemănare,
ne cresc pe limbă solzi şi se despică,
se face-n noi rîvnirea tot mai mare
şi amintirea morţii tot mai mică,
şi nu pricepem: dacă sîntem zei,
de ce mai bate ceasul ora trei?!

XLIV

Sînt trist cum n-am mai fost de la cădere,
de cînd plezni sămînța morții-n mine:
e ca și cînd Hristosul meu mi-ar cere
să nu mai cred în el, căci nu mai vine...

În cuibul urmei tale timpul tace
și-n umbra ta e valea numai zîrnă,
iar cerul orb, cu zările posace,
de-un colț de stea abia de mai atîrnă...

Dar mîine toate le-o-mpietri uitarea
și crugul va rămîne-acolo sus,
s-or limpezi și apele, și zarea,
doar noi vom ști că timpul ni s-a dus...
și poate-atunci vom dibui cărarea
spre taina nunții fără de apus.

XLV

Bătuţi pe crucea dragostei, ne paşte
o moarte care nu e moartea Lui,
cum nici această viaţă-a noastră nu-i
sfinţită dinainte de-a ne naşte.

Nici nu ne-or fi aceste oase moaşte,
de-ar fi şi-ntregi în raclă să le pui,
căci n-am întors obrazul nimănui
şi n-am crezut ce n-am putut cunoaşte.

Cînd nu eşti Dumnezeu şi nici cu sfinţii
n-ai fost în viaţa ta nevoitor,
nici dragostea, nici darurile minţii
n-au veşnicia scrisă-n pîrga lor,
şi-abia de-apuci să laşi în urmă, frate,
un hîrb de vis pe-o mare de păcate.

XLVI

Iubire-am vrut şi-abia mai jindui milă,
şi flămînzesc cu visele-n desagă:
e prea tîrziu să-mi fie viaţa dragă
şi-i prea devreme s-o privesc cu silă…

Păcatul meu, la ceruri strigătorul,
nu-l ştiu pe nume, dar stigmat îl port,
şi n-am, în pragul vămii, nici un ort
să-mi pot plăti cu el vămuitorul…

Mi-a aţipit şi îngerul pe umăr,
s-au străpezit şi dragostile-n drum,
iar pruncii morţi nu prididesc să-i număr…
Scuipa-mă-vei din gura ta de-acum?
Cînd limbi de foc îmi ard-de-tot prinosul,
mă tem că eşti Iehova, nu Hristosul…

XLVII

Nimic nu-i lin, nici luminos, nici mare
în lumea-n care, Doamne, m-ai trimis:
de n-aş scăpa din cînd în cînd spre vis,
doar silă-aş fi şi mucedă uitare...

Nici crucea ta putere nu mai are
cînd te-alungăm din noi ca pe-un proscris
şi dînd cu tifla raiului promis,
ne îndulcim, ca viermii, la putoare.

Ni-i cloacă lumea, în răspăr de tine,
iar de mai este-n noi vreo rămăşiţă
din chipul tău, afurisim mai bine
şi trunchi ceresc, şi veştedă mlădiţă,
căci tot ce vrem, cu îndîrjire vie,
e să ne batem joc de veşnicie.

XLVIII

«Iubiri mă pasc, de nimenea ştiute,
dar, ostenit, cu duh şi carne preget,
şi de-aş simți chiar rănile sub deget,
n-ar învia sleita mea vîrtute.

Din ce-am puit, aievea sau în vise,
muşcat-au şerpii timpului, buluc,
şi moartea-n trup ca-ntr-un potir o duc
la marea cină-a limbilor ucise.

Nu-i de-aşteptat din partea mea nimica
şi vină-mi este țandăra de chip,
căci şi curajul l-am pierdut, şi frica;
cu tine n-am necum asemănare…
doar dreapta ta de-ar scrie pe nisip
dumnezeiesc zapis de îndurare!».

XLIX

Principiu, Raţiune, Prim Motor,
În Sinele, Fiinţa, Infinitul,
Absconsul, Numinosul, Nenumitul –
acesta-i, frate, Dumnezeul lor.

Al nostru, şi cu noi pătimitor,
e cel în care sîngeră-asfinţitul
şi-n trupul lui, pe cruce răstignitul,
Golgotele se cer după Tabor.

Al lor e Unul fără-al doilea-n veci,
al nostru-i Fiu născut în Duh de Tată.
Al lor e chipul gîndurilor reci,
al nostru – asemănare-nflăcărată...
Aşa că, frate, cînd ţi-e dor de tine,
nu te-mvorbi, ci tace-te mai bine!

L

Eminescului

Pios mi-avînt în largul frunții tale
firavă luntrea visului tîrziu
și lunec lin pe mările astrale
spre țărmul unde ești de-a pururi viu.

Iertare-ți cer, cu ce-a rămas din neam,
că nu ți-am fost nici unii pe măsură,
că l-am ales pe Barabà și te-am
desfășurat din manta ta augură.

De nu ne-ai fost trimis spre înviere,
nu te purtăm cumva ca pe-un blestem?
Cînd limba ta e plină de putere,
se cade să te-ador sau să te tem?
Cum șezi plecat, pe dîmb stelar, în zare,
tu însuți pari un semn de întrebare...

LI

Andante

Nel mezzo del cammin di nostra vita
priveam de sus înțelenita vale,
cercînd din trîmba ceţurilor sale
să-mi desluşesc, ca din ghioc, ursita...

Ce n-aş fi dat să fac întoarsă cale
pe unde tînăr trupul meu trudit-a
sunînd prin codrii dragostei ispita
ori scuturînd a duhului zăbale!

Dar îndărăt o lume se surpase
şi Marea Fiară din adînc stîrnită
mi-a hohotit cu şapte guri în oase…
Aceleaşi tălpi, ce-au fost suit orbeşte,
mă poartă-n jos, spre lupta cea cumplită,
în care tot ce-a fost se lămureşte.

LII

Satan, iscoadă mută a răzvrătirii mele,
urîndu-te – te laud, hulindu-te – te cînt!
Nu voi să-ți fac din stihuri măiastre temenele,
dar știu că fără tine n-aș fi decît pămînt.

Osîrdiilor mele de tîlc înalt te țiu:
la umbra ta mă pîrgui și mă împac cu Domnul,
și mă slăvesc prin tine, ca Mielul în pustiu,
chiar cînd îmi tulburi pacea cuvintelor și somnul.

Tu ești zălog de taină rîvnitelor vecii
și-n teascurile tale îmi prețuiesc hodina,
pîndind cum se alege din bezna ta lumina.
Să stingi voit-ai duhul, ci Duhul te-nrobi:
rîndaș dreptății sale ascunse te mai ține,
să-ți cînți chiar tu prohodul, cu fiecare bine!

LIII

De Dumnezeu întinsă făpturii ca o nadă,
frumoasă e iubirea cînd o trăiești în toi,
dar încă mai frumoasă-i uitîndu-te-napoi,
cînd ochiul minții poate mai în adînc să vadă.

Iubirea este rugul nemistuit din noi,
e fiat-ul mai tare ca orișice tăgadă,
e pocăința firii că s-a lăsat să cadă,
e-ndreptățirea noastră în ziua de apoi.

Să mori trăind iubirii e taina cea mai mare,
să înviezi iubirii e darul cel mai pur,
și crucea însăși este iubire răbdătoare,
cu brațele întinse spre toate dimprejur.
Căci de n-ar fi iubirea, în cer și pe pămînt,
nici Dumnezeu, nici omul n-ar mai avea Cuvînt.

LIV

Iubire una, taina mea de-apoi,
limanul tău de-a pururea și totul
l-oi dibui cîndva cu mîna sloi,
răzbind talazul vremilor de-a-notul?

Sau vraja lui, într-un amurg sălciu,
va scăpăta cu ochiul meu deodată,
lăsîndu-mă de-a bezna, pe tîrziu,
să flămînzesc, cu inima-nghețată?

În lene mînec, neștiind sorocul,
și-aș mîneca în spaime de l-aș ști...
Îndură-te și unge-mă cu focul
ce singur s-o alege din stihii,
ori, dacă vrei, pedeapsă dă-mi delocul,
dar mie însumi nu mă părăsi!

LV

Femei frumoase, pîrgă a veacului de-aramă,
nemîntuită fire-ar lumina făr' de voi,
căci ce folos din bezne făptura s-o desfoi
de n-ați albi sub ele, năframă cu năframă?

Blestem să fie danțul atîtor sfere moi
cînd dragostea din straie alene vă deshamă?
Și mlădierea gleznei cu subțirimi de lamă
așa de greu s-atîrne în cumpăna de-apoi?

De ni se trage moartea din limbă despicată,
au trupul nu-i din darul Cuvîntului dintîi?
În coasta răzlețită nu-i taina lumii toată?
De v-a mușcat aievea cel șarpe de călcîi,
tot voi zdrobi-veți capul vrăjmașului odată,
femei frumoase, ruguri cu izuri de tămîi!

LVI

[Iosif cîntă]

Marie, îndelung lumina mea,
e început, dar nu-i sfîrșit în tine,
căci ai rămas cu cerurile grea,
și-n loc de sînge, duh îți curge-n vine.

Mi-a spus azi-noapte îngerul, în vis,
să nu cîrtesc, că taina ta e mare...
De mă-ndoii, nu voi ceresc zapis,
ci numai omeneasca ta iertare.

Tăcînd pios și așteptînd sorocul,
mă lasă doar în ochii tăi să cat
și să-mi citesc în fundul lor norocul
de-a nu fi fost femeie și bărbat,
căci din nefirea firii răstignite
se face sorb Iubirea și ne-nghite!

LVII

Mater Dolorosa

«La ce ţi-s umezi ochii sfinţi, femeie?
De-l plîngi pe-acel ce veşniceşte-n cuie,
păcat ar fi în carnea ta – şi nu e,
căci nu putea paharul să nu-l beie.

De-l plîngi pe-acel ce-a cutezat să spuie:
Eli, Eli..., *a duhului scînteie*
luceşte-n plînsu-ţi, şi de-ar fi să steie,
ar plînge piatra-n ziduri şi pe gruie.

Iar dacă-i plîngi pe-acei ce plîng cu tine,
eşti însăţi duh în fecioreşti veşminte,
şi slava ta cu Slava Lui se ţine;
atunci eşti Maica neamurilor sfinte
şi din ne-lumea cerurilor vine
Hulub aprins în două Legăminte».

LVIII

Aceste fine mîini de domnişoară,
ce-abia de ştiu să ţină un condei,
cu unghii mici, vopsite-ntîia oară
în sîngeriul vajnicei femei,

se arcuiesc în aer diafane
şi par să fie miezul lumii viu,
dar nu-s decît preludiile vane
ale-ofilirii lor de mai tîrziu...

Sînt altele şi-aceleaşi, miriade,
şi toate, vai, nu fac o Evă nouă!
Dar dacă dintre ele numai două,
împreunate-n rugă cum se cade,
de-un *fiat* nou se-nvrednicesc, pe toate
le-nghite sfînta Evei plinătate.

LIX

Iubita mea, din ciuturi de amiezi
te beam cîndva cu-atîta nemăsură...
şi n-am rămas decît c-un hîrb de gură
şi c-o ardoare stinsă sub zăpezi!

Nici ochii tăi nu sînt la fel de verzi,
nici setea mea nu-i azi la fel de pură:
o pace alta din adînc ne fură –
nici eu n-aud, nici tu nu te mai vezi...

Un ultim vis prin sita lui ne cerne,
şi-om fi ca mîine pulbere de stea
sau beznă troienită de caverne;
dar vina pururi, ca o muscă rea,
ne-o bîzîi pe unde ne-om aşterne,
şi la-nviere ne-om scula cu ea.

LX

N-am vrut să fiu nimic din ce n-am fost,
dar nici n-am fost ce se cădea să fiu:
prin străpezitul veacului pustiu
m-am căutat şi nu mi-am dat de rost.

Cîrpind mereu iubirea c-o nălucă,
nici rod n-am prins, nici taina ei din urmă,
ci-acum în mine ca un vierme scurmă
păcatul vechi al dorului de ducă…

Apuc pieziş spre valea de departe,
nici rost cătînd, nici jinduind iubire,
ci doar cerşind, cu limba mea de moarte,
răgaz de vis, răgaz de amintire,
să tacă-n mine tot ce mă desparte
de-ncremenita lucrurilor fire.

LXI

Lui Teodor Baconsky

M-a prins un dor de toţi ai mei deodată,
de cei mutaţi pe rînd în ţintirime...
Să fie vremea, frate Serafime,
sau duh chitit din rugă să m-abată?

Jur-împrejur – pustie-nfricoşată...
Tăcut mocneşti pe-a beznelor desime,
dar pare-mi-se, frate Serafime,
c-ai fi şi tu nălucă fumegată...

Să fie lumea zdreanţa unui vis
ce-ncape tot în gropniţele mele?
Cu morţii mei mă jinduiesc închis
într-o amiază lină pe muncéle,
s-adie-n ierburi mir de veac ucis
şi-n cer iubirea care-nvîrte stele...

LXII

Cruciaţilor secolului XX

Se cuvenea ca ei măcar să fie
nemuritori, dar iată-i că se duc,
lăsînd în urmă neamul mai uituc
și țara lor de suflet mai pustie...

Tu, Doamne, care-i știi de-a fir a păr,
și mult le-ai dat, ca mult să le poți cere,
credința lămurește-o din durere,
nădejdea fă-o stîlp de adevăr,

iar peste toate pune steag iubirea,
să priveghem sub ea și morți, și vii,
neistoviți nicicînd și nicăirea,
bătuți pe crucea lumii de aci,
dar mușinînd cetatea care n-are
nevoie nici de lună, nici de soare!

LXIII

Alt veac şi alt mileniu ni-i măsura,
şi visul nostru parcă-i scris în rune;
de s-ar alege "relele" de "bune",
iubirea noastră-ar semăna cu ura.

Poruncă-ar fi să ni se-astupe gura
şi preţ pe noi ca pe tîlhari s-ar pune,
să nu smintim, cu limbile nebune,
pe cei ce-adoră,-n ţarcul ei, făptura…

Străină-i lumea şi duhneşte-a fiară,
căci zei şi neamuri lunecă-n poveste,
şi stau, pe rînd, poveştile să piară...
Cînd nu mai suflă duhul în stihii,
***a fost** se uită-n numele lui **este**,*
*şi **este** moare-n umbra lui **va fi**.*

LXIV

Vremelnicia doare mai puțin
ca veșnicia care va să vină
cît n-arde para focului divin
în noi adînca morții rădăcină.

Uitării strai această carne-i este,
și poate că de-aceea o iubim,
și-am vrea să fie raiul o poveste
și iadul doar un loc în țintirim.

Iar de-a venit Hristosul să ne spună
că raiu-i rai și iadul iad în veci,
l-am răstignit cu vestea lui cea bună,
să simtă-n el fiorii morții reci,
căci nu știam pe-atunci că o să-nvie
și crucea lui țepușă-o să ne fie.

LXV

Pe telegarii nopţii, fără şei,
pornirăm razna, chiuind hoţeşte;
pustiu de vis în urma noastră creşte,
iar dinainte – falşii noştri zei.

De-a fost pe-aci fărîmă de temei,
nici umbra ei în noi nu dăinuieşte,
căci în păcate-am strîns-o ca-ntr-un cleşte
şi-am spulberat-o-n roiuri de scîntei.

Ne-am rîs de tot, ne-am ispitit spre toate,
şi-am fost semeţi ori aprigi în cuvinte:
eterni păream şi invincibili poate...
Ci-acum rîvnim, cu cea din urmă minte,
cînd fără limbi stelarul ceas ne bate,
măcar răgazul zacerii-n morminte...

LXVI

Semeți am fost în anii noștri verzi
de nu-ncăpeam în piei și în cuvinte,
și azi, cînd tragem veștezi spre morminte,
cît ne-am spășit nici nu-ndrăznești să crezi...

N-au biruit asupra-ne dușmanii
(nici cei văzuți, nici cei ce nu se-arată),
n-am lepădat iubirea de-altădată,
ci doar și-au rîs de visul nostru anii...

Cînd în păcat te-ai zămislit și moartea
te paște ca o plată din bătrîni,
atît ți-e dat să-ți fie-n lume partea
cît gîndul morții poți să-l mai amîni,
căci cînd din pisc începi s-o iei la vale,
ești doar năluca visurilor tale.

LXVII

S-au răzbunat cuvintele a jale
și-n cercuri largi, ca vulturii spre pradă,
purtînd în plisc a cerurilor nadă,
au prins să-mi dea tăcerile tîrcoale.

Smerit de viu înalt iubirii tale,
n-au heruvimii ochi destui să vadă
cît cer se strînse-n carnea mea grămadă
și cîte stele-mi scăpărară-n cale.

Un pas mai am și limba stă să-mi pice,
și toate-n mine amuțesc pe rînd,
ca prinse tainic în cleștar de gînd.
Și poate mîine-oi fi cu tine-n rai,
de nu cumva nădejdea ce mi-o dai
va apuca, prea coaptă, să se strice...

LXVIII

De-s lanțurile de-aur sau de-argint,
nu-nseamnă că-i robia mai ușoară,
și de-s mai pașnici cei care ne mint,
minciuna nu ni-i mai puțin povară.

Căzuți din lacul fiarei hrăpitoare
în puțul cutrei care mușcă blînd,
am fost și sîntem neamul care moare
pe crucea lui ca un tîlhar de rînd.

Nu duhul ne-a lipsit, nici omenia,
ci cutezanța de a fi mai mult
decît plugarul care-ntoarce glia
sau decît lotrul de la vatră smult.
Iar cui a vrut să ne învețe sporul
i-am dat mereu cu tifla și piciorul.

LXIX

Încovoiat de-a vremii grea corvoadă,
îmi reazăm tîmpla pe un dîmb de seară
și vin socoată visele să-mi ceară
că le-am lăsat mereu mai jos să cadă.

Din duh și pînă-n carne-s numai sfadă:
cruțat de-un colț, mă sfîșie o gheară,
scobor în somn și urc în veghe iară,
mă sfarm bucăți și iar m-adun grămadă...

Ascultă, Doamne, zdreanța mea de rugă
și pică-n mine mirul păcii tale,
cînd limba morții ca pe-un psalm mă-ndrugă;
păcatul meu de-a lîncezi pe cale
tu trece-l cu vederea și mi-arată,
c-un braț de cruce, noima mea uitată.

LXX

De-am fost zidit statornică cetate,
noi, neamul fără stea, aceea-i doar
această limbă reavănă de har
şi mlădioasă mai presus de toate.

E loc în ea de tot ce-am fost vreodată,
dar şi de tot ce n-am ajuns a fi,
în duhul ei mereu rămînem vii
şi ea ne-o sta chezaş la judecată.

De-am face-n faptă ce putem prin grai,
ni s-ar smeri pămîntul sub picioare
şi-am fi nu gură, ci adînc de rai.
Dar leneşi şi nevrednici ei şi nouă,
înceţi la sîrg şi grabnici la uitare,
o-năbuşim cu mîinile-amîndouă...

LXXI

Ce-am pus la cale tînăr, ca mai ieri,
stau gata-acum, în toamna vieţii mele,
cînd toate-mi par de două ori mai grele,
să împlinesc cu bietele-mi puteri.

Sînt împăcat să văd că nu-s chiar rele
şi lasă loc tîrziu de mîngîieri...
O, vis superb, spre fapte noi te ceri,
dar nu mai am o viaţă pentru ele!

A doua şansă nu ne este dată,
ci-avem, la cap, o singură măsură,
oricît ne-ar fi rîvnirea de bogată!
Nu-i rodul început, ci săvîrşire,
cît tot ce-i trup căderea o îndură,
iar raiu-n noi e doar o amintire...

LXXII

Un ochi de-adoarme, celălalt veghează,
căci sîntem os din neamul celor care
se săvîrşesc în zale şi călare,
iar umbra-n urmă le mai umblă trează.

Noi somnul îl urîm ca pe-o ispită,
şi toată lenea care-n jos ne-mbie,
iar dacă-avem răgaz de-o bucurie,
privim spre cer şi-aducem mulţămită.

Hăitaşi prin veac ai tîlcurilor sfinte,
ne arde dorul chipului dintîi
şi stîlp de foc ne umblă dinainte –
şi ne-o şedea cîndva la căpătîi –
iubirea care singură ne duce
la învierea neamului prin Cruce.

LXXIII

O, trup al meu, neglorios, în care
mi-am dus veleatul către soare-apune,
doar noi ne ştim, cu rele şi cu bune,
şi Dumnezeu, de care nu-i scăpare!

Stingher la poarta vieţii viitoare
voi sta cu duhul, pînă va să sune,
chemîndu-ne la ultima minune,
înaltul glas al trîmbiţei stelare.

Întors la loc din marea ta risipă,
vei fi atunci tu însuţi şi mai mult,
în nesfîrşitul lumilor tumult,
dar cine ştie sub a cui aripă,
vom încăpea, ca să rămînem una,
noi, ce-am iubit şi soarele, şi luna...

LXXIV

Ne dă tîrcoale-o moarte mai cumplită
decît e moartea mea, şi-a ta, şi-a lui –
o moarte fără gropniţi şi căţui,
rînjind din noi frumos ca o ispită.

E vremea-acum de ruga stirpei toate,
şi să se roage morţii pentru vii,
căci leghiuni rămase pe pustii
furiş se-ntorc în Rusalim cetate.

Se moare în simţiri şi pe picioare,
nici sîngerări, nici oase frînte nu-s,
nimic nu arde şi nimic nu doare...
E doar o lene între jos şi sus,
şi-o voluptate blînd istovitoare
de-a-ncremeni cu faţa spre apus.

LXXV

[Iuda, cu limbă de moarte]

Mă ard arginţii-n palme ca un foc
şi inima mi-e grea ca niciodată,
şi simt în gît bucata blestemată
ce parcă-n blid nu s-a muiat deloc...

Fu-ntîi un gînd răzleţ, apoi un joc
de-nchipuiri şi pofte deodată,
şi-n urmă, ca o vrajă-nfrigurată,
un dor de-a pune vecilor soroc...

E Dumnezeu şi-l am la îndemînă,
şi pot să-i pun pecete cu-n sărut!
Nu ura mea, ci-o ură mai bătrînă
ce fu mereu cu noi, de la-nceput,
şi care-acum îmi pune ştreangu-n mînă,
făcu ce eu nicicînd n-aş fi făcut.

LXXVI

Din tot prisosul lumii fiecare
abia de stăpînim cîte-un crîmpei,
dar în trufia noastră ni se pare
c-am înțelege rosturile ei.

Și cel mai mic se crede-n sine mare,
măsură vrînd să fie și temei,
încît nici Domnul însuși nu mai are
pe lume loc de-atîția dumnezei!

Dar și știind ce mult nu știm din toate,
noi nu smeriți, ci plini de-obidă-am fi,
așa-nvechiți cum sîntem în păcate.
Și teamă mi-e, smintiți de la iubire,
că-n ura noastră ne-am zidi de vii,
ca dracul – care n-are mîntuire.

LXXVII

N-avem nimic de-a face cu iubirea,
cît timp doar carnea, Doamne, e de noi,
căci nu-i iubire unde sînt nevoi,
ci doar blestemul ce ne-ncinge firea.

De-ar fi icoană-n noi dumnezeirea,
nu scroafa tăvălită în noroi,
de-am fi mai plini cu-o coastă, nu mai goi,
n-ar ține loc de dragoste-amăgirea.

O, tu, cel răstignit pe Căpățînă,
ca jertfa ta din morți să ne învie,
de-a dreapta leac, de-a stînga rană vie,
cum mila ta nu ai întins-o pînă
a ne trezi din moarte ca din vis,
de crucea noastră-atîrnă alt zapis!

LXXVIII

Lui Marcel Petrişor

Temutu-s-a de tine noianul cel de ape;
temutu-s-a pămîntul, cu-ntinsele-i pustii;
temutu-s-a şi cerul vîntoaselor de-aproape;
temutu-s-a şi focul de care vom pieri!

Şi dacă la sorocul ivirii tale,-Agape,
a firii-nfricoşat-ai înaltele stihii,
ce taină e că trupul te-a fost putut încape,
că lemnul crucii tale te-a fost putut primi!

Doar omul, nărăvitul la hule şi cîrtiri,
cu frica lui urcată în lujere de ură,
neadormitul vierme, nesăturata gură,
te-a înfruntat cu iaduri aprinse în priviri
şi peste veacuri oarbe arginţii lui cei vechi,
închişi în taşca morţii, şi-i sună la urechi...

LXXIX

Acestui trudnic, greu de rugă grai
dura-i-aş schit în măgurile sure,
de n-ar păzi tăiş de foc pe-azure
dezmărginiri tăcerea ce-o visai.

Cel ce pîndeşte-n ceruri să ne fure,
purtînd vremelnic de cuvinte strai,
e-n sinea lui de-a pururea negrai
şi veşniceşte-n rugul tainei pure.

Pe limba ei făptura dacă piere,
plămada slavei pusă-n ea, fărîmă,
răzbeşte lin, de-a surda, prin unghere.
Se stinge ochiu-n tainică orbie,
urechea, gura cioburi se sfărîmă –
doar duhul mut e rugăciune vie.

LXXX

Am priceput prea bine că-n visul tău zeiesc
nu-i loc de servitutea iubirii pămîntene
şi-n carnea ta, spre care şi-acum mă ispitesc,
un înger creşte silnic, din tălpi pînă la gene.

Sfioasă-ntorci privirea celestă cînd mă vezi
şi tremuri ca un lujer de-a duhului suflare,
iar mîinile-ţi muiate în lamuri de zăpezi
se frîng şi cată parcă pe sub veşmînt scăpare.

Ca Iacov, de cu noapte, mă lupt în gînd cu tine
şi port în şoldul minţii un hău de rană vie,
dar nume nou, bag seamă, nu mi se cade mie...
Mereu aceeaşi noapte şi-aceeaşi ziuă vine,
tăcerea ta mă roade, stihie cu stihie,
şi-o cruce se ciopleşte, în taină, pentru mine...

LXXXI

Răspuns iubirii nu-i cerşii mereu,
dar uneori, cînd biciul ei mă bate,
căzut pe brînci, cu cerurile-n spate,
să strig îmi vine: «Suflet sînt şi eu!».

Te ştiu de-a fir a păr, singurătate,
şi pururi drept îl simt pe Dumnezeu,
dar în pustiu aprins de dorul meu
nedrepte-mi par şi neştiute toate.

Cînd preaiubim şi nimănui nu-i pasă,
ne facem rană între iad şi rai,
şi blestemat e moartea de frumoasă!
O, tu, ce spînzurat pe cruce stai,
de ce ne taci, cînd eşti Cuvînt şi Gură,
şi nu ne strigi durerea pe măsură?

LXXXII

Ne-asfințesc pe cerul gurii cuvintele,
nici un cîntec nu mai are scăpare,
doar iubirile, înalt prea sfintele,
ca stîlpi de foc mai nălucesc în zare.

Atât rămîne la soroc: iubirea...
Dar greu îi dai de capăt în pustie,
căci grei sînt pașii, tulbure privirea,
și carnea-n noi – istov de rană vie.

De nu va fi mai mare îndurarea
decît nădejdea noastră de apoi,
n-om dibui în veci de veci cărarea,
căci nici iubirea n-are pîrgă-n noi
de nu-și clătește colțul ei de stea
în Duhul care suflă unde vrea...

LXXXIII

Aş vrea s-adorm chircit într-un ungher
din cuibul trist al dragostelor duse,
veghind tăcut de-a dreapta ta să nu se
smintească taina care-i scrisă-n cer.

Nu caut vad spre vremile apuse,
ci doar răgazul duhului stingher,
să-mi strîng la loc nălucile-n paner
şi să mă-nchin minunii care fuse.

Nici n-ai să simţi cînd voi porni, domol,
cu teama şi nădejdea mea tîrzie,
să dau smerit văzduhului ocol...
Va încăpea destulă bucurie
în locul ce-o rămîne-n urmă gol –
şi toate-or fi cum se cădea să fie...

LXXXIV

M-am îndulcit și eu de-această lume,
dar am iubit-o fără s-o ador,
iar de-am avut pe ea vreun rost anume,
a fost acela de-a-nvăța să mor.

Și poate-atunci cînd slobod o să fie
de crucea lumii sufletul din noi
vom învăța deplin și cum se-nvie,
lovind în duh țepușa dinapoi...

Nimic nu stă din cele ce-s făcute,
nici ce-i vremelnic nu se pierde-n veci,
ci toate se adună, pe tăcute,
ca lamura spălată-n ape reci,
la bunătatea lor dintîi, pe care
prin vămi o poartă-n sine fiecare.

LXXXV

Nu-i adevăr, nici bine, doar frumos
în disperata trupului iubire,
de-aceea-atîrnă totul de-o privire
și sufletul ne doare pîn' la os.

Tăcerea mea nicicînd n-o să te mire,
căci n-ai avea din vorbe vreun folos,
ci pe decindea coapselor în jos
e mîna decît gîndul mai subțire…

Ce cauți tu acum și-aici cu mine?!
Frumoasă ești, dar nu te știu defel,
chiar dacă troica ta turnată-mi vine.
Șerpește sui spre părul tău rebel
și te măsor cu limbă despicată –
dar n-am să-ți dau de capăt niciodată…

LXXXVI

O, vietate pură de alcov,
e-atîta alb în carnea ta sabină
că sub mătasea ce foşneşte mov
întreagă-mi pari tăiată din lumină!

Mă arde ochiul goală să te văd
şi slova ta o deslușesc cu palma,
rîvnind în taină unicul prăpăd
spre care toți ne îndulcim de-a valma.

Suspini domol pe visul meu în jos
şi noaptea ți se gudură pe glezne;
precum un şarpe devenit sfios
de prada lui cea negrăit de lesne,
mă răsucesc, cu sîngele vîscos,
şi caut vad, prin carnea ta, spre bezne...

LXXXVII

Făpturii tale poate i-oi da de cap cîndva,
dar azi pecetluită îmi stărui dinainte
şi fiecare fibră din carnea ta mă minte,
şi fiecare vorbă înseamnă altceva.

Ce gînd ascuns te face să mi te dai cuminte?
Ce vrajă mă aduce mereu în mreaja ta?
Iubirea niciodată nu amăgeşte-aşa,
iar disperarea n-are atît fior fierbinte...

Te ţin uimit în poală şi mîna-mi fuge lină
în jos şi-n sus pe trupul zadarnic iscodit,
cu cît mai necuminte, cu-atîta mai străină,
adulmecînd vedenii pierdute-n asfinţit,
pe cînd tăcut dospeşte, în noi şi peste noi,
aluatul morţii care ne cere înapoi.

LXXXVIII

Între două iubiri m-am rănit de cînd sînt
şi cu două iubiri voi intra în mormînt.
Cînd una apune, cînd alta răsare,
nu ştiu care este din ele mai mare...

Iubirea de-ar fi de istov numai una,
i-aş purta – pe pămînt sau în ceruri – cununa,
dar loc nu-i de pace şi nici de-mplinire
cînd tulburi iubirea cu altă iubire...

Povară mi-s duhul şi carnea pe rînd,
ca viaţa-s de aspru, ca visul de blînd;
de mine mă spăl ca de-o veche prihană,
dar tot mai rămîne puroiul în rană,
şi-ntre două iubiri ce-osebit se măsoară
crucea mi-e grea ca o piatră de moară...

LXXXIX

Mai lasă uşa visului deschisă,
să mă strecor în el pe înserat,
căci unde nu e carne, nu-i păcat,
ci doar iubirea cea dintîi promisă.

Pe gînd în jos, ca din zapis uitat,
te voi ceti cum eşti acolo scrisă,
şi-n ochii tăi solemni de basilisă
ca lacrima luci-voi de curat.

Şi dacă-aievea morţii-i sîntem pradă,
să dăm cu tifla anilor, din vis,
şi întinzînd iubirea ca pe-o nadă,
cu duhul să plutim peste abis,
tăcut nuntind în poala celui care
ne-a străvisat pe toţi într-o suflare.

XC

Iubirea mea a fost prea mult durere,
de-aceea, Doamne, n-am temei în ea,
iar după tine-atîta cît se cere –
e gînd mai mult decît se cuvenea.

N-a prisosit în mine bucurie,
nici n-am rodit deplin în pîrga ei,
și cînd mi-a fost în inimă mai vie,
m-am îndulcit mai mult spre morții mei...

În vis potop și-aievea picătură,
blestem mi-o fi sau binecuvîntare
ce nu-i în mine pur și simplu ură?
Tu, Doamne, care ești și bun, și mare,
nu da să-mi fie firea mea măsură,
ci crucea ta ce nici o pată n-are!

XCI

În gura unei mii de ani străine,
ai mei s-au dus cu toții și-am rămas,
așijderi unui cîine de pripas,
s-adulmec urma Fiarei lîngă tine.

Un licăr doar din veacul vechi mai vine,
ori vreo stingheră lacrimă de glas,
dar pradă lor de stărui să mă las,
mai mult mă dor decît să mă aline.

Cu moartea șed șăgalnic la taclale,
și-ascult, hîrșit, cu vorba cum mă duce,
mințind frumos, pe limba cărnii tale...
Mi-e orice zi piron bătut în cruce
și orice noapte lung răboj de jale,
iar mirul stă în chiup să se usuce...

XCII

Lui Dan Stanca

Cînd ne-am trezit, eram cu toți bătrîni,
ni se lipise drumul de picioare
și ne-nflorise, vînăt, între sîni,
stigmatul morții, cît un pumn de mare.

Spre ce deșert voit-ai să ne mîni,
duh mincinos al veacului – visare?
De ce n-am mas, veghind ca niște cîni,
în țarcul lumii, cu credință tare?

Desfermecați din goană, pe tîrziu,
un dor de-aievea ne-mblătea făptura,
dar împrejur era liman pustiu;
ni se-ncleștase de tristețe gura
și sus, pe cerul serii, sîngeriu,
un soare orb se prăbușea de-a dura...

XCIII

«Mă nasc din nou din scîrba mea, mai mare:
sînt împăratul scîrbelor și pot
să-nec în fierea mea pămîntul tot,
și cerul să-l coclesc c-o răsuflare…

Dar ce folos, cînd firea-ntreagă doare,
din rînduiala vremilor s-o scot?
Zăbavnic casc și rezemat pe-un cot
mă uit chioriș la ziua care moare…

Bolesc în jilț ca regele-pescar
și mi-i regatul numai hîrb și silă,
iar Dumnezeul meu – un stîrv stelar;
păianjeni orbi îmi urcă pe pupilă
și, moțăind pe coapsa mea bătrînă,
un șarpe geamăn spînzură-n țărînă...»

XCIV

Fidelitatea-n noi e-aceea care
nobleții-i dă întreaga ei măsură
și-i Dumnezeul nostru bun și mare
că infideli de mii de ani ne-ndură.

Căci infideli i-am fost dintru-nceput,
nesuferind a raiului grădină,
și infideli, cu Iuda, l-am vîndut
pe cel ce va pe-ai slavei nori să vină.

Tot înădind trădare cu trădare,
lăsăm pămîntul surd și cerul mut,
iar vreun fidel în cale de ne-apare,
sfîrșim mereu să-l vindem cu-n sărut.
Cu cît mai sus ai vrut să ne ridici,
cu-atîta-ți sîntem, Doamne, de mai mici!

XCV

Nu vezi că geniul nu e musai sfînt,
nici sfîntul n-are geniul drept măsură,
că mintea minte și că gîndul fură,
că-i duhul cînd tăcere, cînd cuvînt?

Nu vezi că felurite daruri sînt
și nu se-adună toate-ntr-o făptură,
de cînd ne-am rupt de firea noastră pură
și ne-am săpat în locul ei mormînt?

Frînturi din ce am fost odinioară
(și vom mai fi la pîrga lumii, poate),
avem talanți și haruri numărate,
iar Dumnezeu cu ele ne măsoară,
și nu ne cere-n veci ce nu ne-a dat,
nici nu ne dă ce n-am fi îndurat.

XCVI

Destul cu noi! Nici timpul nu mai are –
căzut din rai cu primul om – răbdare,
nici Dumnezeul dragostei nu poate
să calce-n veci cu mila pe dreptate.

Am irosit și veacuri, și putere,
și sîngele ce dă și nu mai cere,
și n-am stîrpit din noi sminteala veche
de-a fi *la fel* – și-ntru păcat pereche.

De dumnezei ce sîntem, ni se pare
că duhu-i sterp și carnea-i născătoare!
Iar cînd, dintîi pitită în viscere,
ne tîlhărește ultima durere,
abia ca-n vis, cu inima sleită,
ne vindecăm de noi ca de-o ispită.

XCVII

De fapte-am ostenit, dar și de vise,
rîvnesc un tîlc ce-i mai presus de toate
și-n țeasta mea încep s-aud cum bate
stelarul ceas al paștilor promise.

Poprit în vraiștea mea singurătate,
cu porii simt că cercul se închise
și toți strigoii dragostei ucise
tîrcoale-mi dau, din față și din spate.

Nu sînt nici trist, dar nici să rîd nu-mi vine,
mă uit în jur și-mi pare totul van,
nici frică n-am, nici îndrăzneală-n mine...
Știam demult c-așa va fi să fie,
ghicisem și paingul din tavan,
dar nu credeam că-i moartea-atît de vie!

XCVIII

Deștepți, frumoși, puternici sau bogați,
cu toții sîntem doar pîn' la o vreme,
și nici măcar nu știm cîți ani ni-s dați,
sau moartea pe ce nume-o să ne cheme.

Ne amăgim c-o zi, c-un ceas, c-o clipă,
cu carnea tot mai veștedă mereu,
cu-a minții sau cu-a inimii risipă,
cu ce-am crezut să fie Dumnezeu.

Pămînt și cer se fac în vise una,
dar ce-i aievea moare lin în noi,
și nu e drum să ducă înapoi,
nici vis destul să umple văgăuna...
Oricît am fi de plini sau goi de sine,
soroc avem și moartea șnur ne vine.

XCIX

Răsăritenei mele iubiri

Cu prisosință meriți plecăciune,
căci chiar de umblă timpul să te prade,
splendorii tale de maian se cade
să-i mult prea cînt străvremurile bune.

Te răscitesc din riduri ca din rune
și odrăslesc din tîlcul tău balade,
și leac te pun pe rana lumii fade,
ori ca sacîzul mi te-ntind pe strune.

Mă-nchin smerit minunii tale una,
din care-o cirtă nu se schimbă-n veci,
ci maiestuoasă te-ntrupezi întruna
din neprihana gîndurilor reci,
și cît aievea spre-asfințit te-ntuneci,
cu-atît mai luminoasă-n mine luneci.

C

De-acum ne poate moartea vizita,
cu mersu-i legănat, de tîrfă veche:
ne-om culcuși bătrîni în poala sa,
gustîndu-i muți iubirea nepereche.

De-am stat tînjind cu carnea în lumină
și-am miresmat a pulpă de pădure,
să nu cîrtim că vremea se-mpuțină,
ci să visăm la trupul slavei pure!

Ce cald e-amurgu-n care sîntem una,
ce moale lutul ce-n adînc ne-mbie!
Primind solemn pe creștete cununa
de spini stelari a nopții ce-o să vie,
vom deveni ce-am fost dintotdeauna:
aproape duh și-aproape veșnicie...

Addenda

DOUĂ POEME NEPTICE

Plîngerea lui Agapie Sketul

«...Că acela ce nu se plînge pe sine aici, acolo se va plînge veșnic. Deci, ori aici de voie, ori acolo de nevoie, este cu neputință a nu plînge...»

(Patericul, «Pentru Avva Arsenie», 41)

Mi-s petec nou pe vechile blesteme:
mă doare Dumnezeu, și-L dor și eu,
și ne durem de-atît amar de vreme,
mereu străini și logodiți mereu.

Pe tîmpla mea se-adună anii droaie
și moartea-mi joacă mucedă-n viscere,
dar pururi tînăr, ca pe vrej se-nfoaie
păcatu-n mine și tain îmi cere...

Pustia Sketei, cîtu-i ea de mare,
abia răzbește să-mi încapă vina,
și unde calc, în urma mea răsare,
ca un blestem al tălpilor, neghina!

Mai bine-aici, încremenit pe-o rînă,
cu colții stîncii-n oase îmbucați,
duhnind a hoit și-a gadină bătrînă,
ferit de ochii lumii și de frați!

«Agapie!» – mă strigă Moartea, buna,
dar n-am putere-afară să mă trag,
și demonul amiezii văgăuna
mi-o străjuie, cu chipul meu, din prag...

Ce bine-i vin, spătos ca altădată,
cu părul rug și ochii de venin,
și brînca pe mînerul spadei, iată,
ce fioros și ce semeț o țin!

Și vocea mea – ce vuiet de furtună!
Ciulesc urechea, să mă-ncînt de ea...
E rupt din mine tot ce stă să-mi spună,
dar meșteșugul este-al lui sadea...

«Stihii eram, năvalnice și bete,
temuți în lupte, falnici în orgii:
ne-ncolăceau codanele brunete,
ne-ncălecau muierile blonzii.

Eram urgia limbilor, nebuna,
și tot Levantul țăndări l-am făcut,
purtînd de-a stînga, ca pe-o lance, luna,
și soarele de-a dreapta, ca pe-un scut.

Eram călăii putredelor vise
și retezam un cap dintr-o suflare,
și ne muiam în rănile deschise
tăișul spadei, ca-n otrăvuri rare...

Agapie, ce morb ne-a piticit,
ce vrajă-n țarc ne-a prins, ca pe juncane?
De ce ne fură cerul ce-am poftit,
de ce ne zac iubirile vădane?».

Fac semnul crucii, dar viclean rîvnesc
la vorba lui, și plin mă simt de mine...
Mi-e lesne trupul slab să-l priponesc,
dar mintea mea colindă mult și bine...

M-asmut trufaș spre visul meu de fiară
și patimi cresc în mine ca un sorb:
aș vrea să-mi fie iarăși mîna gheară
și ura să-mi sticlească-n ochiul orb!

Aș vrea să fiu din nou păgîn de mare,
să freamăt tot de mustul vieții crud,
să-mi stea smerită lumea la picioare,
iar eu să joc pe ceafa ei, zălud!...

«O, mare-ai fost, Agapie, și ești!
Te-a supt de vlagă Veșnicul Cîrpaci,
dar porți în tine vise-mpărătești
ce-așteaptă ca pe-un ghem să le desfaci.

Te-a umilit, dar liber ți-este gîndul,
și-ți poți croi un rai al tău, de vrei!
Iar cînd să mori va fi să-ți vină rîndul,
te ung în fruntea îngerilor mei.

Tînjești vecii? Dar veșnic este totul!
Te naști să mori, dar mori spre-a veșnici.
Nu-i Lucifer mai rău ca Savaotul,
iar cine minte – tu de unde știi?!».

Mă răsucesc ca rîma pe jăratec
și n-am habar: acolo-s eu sau el?
Aievea-i totul, sau vreun vis zănatec?
E Șarpe Dumnezeul meu, sau Miel?...

Un braț coboară-asupra mea domol:
fu înger ieri, iar azi îmi pare-un frate...
Zăresc lumina zilei rotocol
și-aud cum toaca-n depărtare bate...

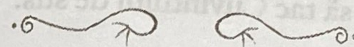
E peștera, e fratele, sînt eu...
Afară-i schitul, lumea pînă hăt...
Nici dracul gol, nici bunul Dumnezeu
nu pot să tragă vremea îndărăt...

Dar Domnu-i Domn, și cred că știu de ce...
Ce n-are dracul? N-are răni de cruce!
Nu, n-are răni, oricît de splendid e:
de la-nceput, cu vorba doar ne duce!

Dar El, Hristosul rănilor, boier,
ca un nebun, de veacuri, mă iubește –
chiar dacă tind cu dreapta după cer
și-n scîrnă rîm cu stînga mea, cîinește!...

Ce glas pios îmi zice mie: «Avvă!»?
Nici Moartea nu-i, nici înger, drac sau frate...
Mă scol încet, și limba mea-i gîngavă,
și-o cruce grea cît lumea port în spate...

Pe stîrvul meu icoana slavei geme:
mă doare Dumnezeu, și-L dor și eu,
și ne durem de-atît amar de vreme,
mereu străini și logodiți mereu.

Stihuirea sihastrului bătrîn

Mi-e psalm încins pustia sub picioare
și legămînt pe limba mea am pus
să nu grăiesc cuvinte trecătoare,
ci-umil să tac Cuvîntului de sus.

Mi s-a-ncleștat, părăginită, gura,
dar gîndul, ca o fiară hămesită,
cu gheare reci îmi bîntuie făptura
și-ar vrea-nlăuntrul meu să mă înghită.

De-ar curge lin doar Duhul Tău în mine,
mi-ar înflori nevrednicele oase
și m-aș culca în poala lunii pline,
cu bun miros să mi Te-aștept, Hristoase.

Dar lungă-i, Doamne, calea Ta și-ngustă,
iar noi – rușinea veșnicului crug:
la rău mai iuți ca niște cai de pustă,
la bine-nceți ca boul pus la jug!

Și nu mai știu ce-i bine și ce-i rău
cînd dracu-mi zice: «Strigă către Domnul!»,
și, luminos ca un trimis de-al Tău,
îmi urcă veghea și-mi coboară somnul…

Smerește-mi, Doamne, limba-ntru Cuvînt,
căci duhu-i plin de rîvnă suitoare,
dar carnea mea se cere spre pămînt
și lumea ca un braț pierdut mă doare.

Nu, nu-mi trimite înger să mă-nvețe,
căci mă-ndoiesc de-auz și de vedere,
ci-orbește-mă cu muta frumusețe
a morții cînd se crapă de-nviere…

Acestea-n piatră eu le-am scrijelit,
ce-mi zice lumea Teognost Bătrînul,
să-mi fie-n veci păcatul pomenit…
Și-ntîiul le-a cetit, rînjind, Hapsînul.

Nota autorului

40 din cele 100 de sonete și false sonete cuprinse în volumul de față se regăsesc și în cea dintîi secțiune („Amurgalia*. Sonete și false sonete") a volumului meu antologic *Răsăritenele iubiri. Fals tratat de dezlumire* (Editura Christiana, București, 2002). Ca și acolo, sonetele sînt tipărite cu literă cursivă, iar falsele sonete cu literă dreaptă. De data aceasta am renunțat la titluri, socotindu-le redundante, și m-am rezumat la numerotarea textelor cu cifre romane (desigur, ordinea și numerotarea de aici nu se mai potrivesc cu cele din antologie). În sumarul de la sfîrșitul volumului ele se identifică nu doar prin numărul de ordine, ci și prin primul vers (redat între paranteze drepte). Cîteva texte apar aici cu modificări minimale – atît față de forma lor din volumul anterior, cît și față de forma în care unele au mai apărut prin diferite periodice (și

* *Amurgalia* fusese titlul inițial pe care, la o altă vîrstă, îl alesesem pentru viitorul volum de sonete. Mi s-a obiectat (mai ales după apariția *Răsăritenelor iubiri*) – și am conchis eu însumi, în cele din urmă – că era „prea straniu" și „cam păgînesc", în discordanță cu "duhul" sonetelor și al liricii mele în general.

îndeosebi în revista sibiană *Puncte cardinale*). Forma din prezentul volum trebuie considerată cea definitivă. Au fost scrise de-a lungul a 30 de ani, dar succesiunea lor în volum nu este cea cronologică (mai ales că nu puține dintre ele au trecut prin una sau mai multe „prefaceri").

În *Addenda* am introdus, la sugestia unor prieteni apropiați, două „poeme neptice"** (unul inclus și în *Răsăritenele iubiri*), consonante cu corpusul sonetelor „nu după formă, dar după duh".

Le mulțumesc din toată inima minunaților mei colegi de la Editura Christiana – și mai cu seamă doamnei Gabriela Moldoveanu – pentru căldura cu care au vegheat la alcătuirea și apariția acestei cărți „de suflet", așa cum au făcut-o nu demult și în cazul noii versiuni românești a *Infernului* dantesc***.

Dar gîndul cel mai intim mi se îndreaptă spre cititorul meu neștiut din singurătate, cu care mă simt pururea solidar peste locuri și vremi, în lumina lină a iubirii care nu se trece.

** De la gr. *nepsis*, „vigilență, trezvie".
*** Dante Alighieri, *Divina Comedie. Infernul*, text bilingv, cu versiune românească, note, comentarii, postfață și repere biobliografice de Răzvan Codrescu, Editura Christiana, București, 2006.

Cuprins

I 9
[De port în trup a veacului măsură...]
II 10
[Ce lung tăceam în noaptea cărnii tale...]
III 11
[Castelul meu de vise este gata...]
IV 12
[Păcatu-n noi e pradă, nu putere...]
V 13
[Mă doare-amurgul în răspăr de tine...]
VI 14
[Credința dreaptă preț de sînge are...]
VII 15
[Am vrea să fie toate cum au fost...]
VIII 16
[Iubirii tale n-am să-i dau de capăt...]
IX 17
[Dreptate, Doamne, nu-ți cerșesc, ci milă...]
X 18
[O lume ducem fiecare-n noi...]
XI 19
[În lături, bărbieri ai vremii mele!...]
XII 20
[Cît de cumplite vremile s-or face...]
XIII 21
[De frica ta, nu voi avea-ndrăzneală?...]
XIV 22
[Al curvei vremi șăgalnic șold mă ține...]

XV 23
[Ascundem fiecare un secret...]
XVI 24
[Nu știu ce nume porți în alte graiuri...]
XVII 25
[Ce-i mai frumos ni-i dat numai o dată...]
XVIII 26
[Nici tu, nici ea, nici una și nici toate...]
XIX 27
[Abia-mblînzită lunga-nvîlvorare...]
XX 28
[Trăim în miezul unui rug aprins...]
XXI 29
[Crezui cîndva dreptății și-astăzi știu...]
XXII 30
[Dreptatea, știu, n-ajunge să o ai...]
XXIII 31
[Ce-am întinat nici Cerul nu mai spală...]
XXIV 32
[De-am fi dreptății martori fiecare...]
XXV 33
[De-ar fi să aibă dragostea putere...]
XXVI 34
[De-aș fi smerit, n-aș mai rîvni nimic...]
XXVII 35
[Sărac mi-s azi de bune și de rele...]
XXVIII 36
[Te-am izvodit din lamură de vis...]
XXIX 37
[De te smerești acestei feciorii...]
XXX 38
[Cum te desfoi, ca-n vis, din strai subțire...]
XXXI 39
[Mai mare-mi fu iubirea decît mine...]
XXXII 40
[Trecură stol, cu ochi hulpavi, ereții...]

XXXIII 41
[Te-am tot pierdut, puțin cîte puțin...]
XXXIV 42
[Eu sînt iubirea care-apune-n lume...]
XXXV 43
[Pe Dumnezeu tu-l vezi în întuneric...]
XXXVI 44
[Mereu spre-apus de-acum vom ține calea...]
XXXVII 45
[Ne cere, frate, frigul pur din Nord...]
XXXVIII 46
[Cuvîntul dă-ni-l, Doamne, cel mai presus de sine...]
XXXIX 47
[Sînt limbii mele rob și împărat...]
XL 48
[În neodihna ta clevetitoare...]
XLI 49
[Nimic nu am al meu decît pe mine...]
XLII 50
[Cînd trage visul către Soare-apune...]
XLIII 51
[Am fost rămas din zorii lumii goi...]
XLIV 52
[Sînt trist cum n-am mai fost de la cădere...]
XLV 53
[Bătuți pe crucea dragostei, ne paște...]
XLVI 54
[Iubire-am vrut și-abia mai jindui milă...]
XLVII 55
[Nimic nu-i lin, nici luminos, nici mare...]
XLVIII 56
[Iubiri mă pasc, de nimenea știute...]
XLIX 57
[Principiu, Rațiune, Prim Motor...]
L 58
[Pios mi-avînt în largul frunții tale...]

LI 59
[Nel mezzo del cammin di nostra vita...]
LII 60
[Satan, iscoadă mută a răzvrătirii mele...]
LIII 61
[De Dumnezeu întinsă făpturii ca o nadă...]
LIV 62
[Iubire una, taina mea de-apoi...]
LV 63
[Femei frumoase, pîrgă a veacului de-aramă...]
LVI 64
[Marie, îndelung lumina mea...]
LVII 65
[La ce ţi-s umezi ochii sfinţi, femeie?...]
LVIII 66
[Aceste fine mîini de domnişoară...]
LIX 67
[Iubita mea, din ciuturi de amiezi...]
LX 68
[N-am vrut să fiu nimic din ce n-am fost...]
LXI 69
[M-a prins un dor de toţi ai mei deodată...]
LXII 70
[Se cuvenea ca ei măcar să fie...]
LXIII 71
[Alt veac şi alt mileniu ni-i măsura...]
LXIV 72
[Vremelnicia doare mai puţin...]
LXV 73
[Pe telegarii nopţii, fără şei...]
LXVI 74
[Semeţi am fost în anii noştri verzi...]
LXVII 75
[S-au răzbunat cuvintele a jale...]
LXVIII 76
[De-s lanţurile de-aur sau de-argint...]

LXIX 77
[Încovoiat de-a vremii grea corvoadă...]
LXX 78
[De-am fost zidit statornică cetate...]
LXXI 79
[Ce-am pus la cale tînăr, ca mai ieri...]
LXXII 80
[Un ochi de-adoarme, celălalt veghează...]
LXXIII 81
[O, trup al meu, neglorios, în care...]
LXXIV 82
[Ne dă tîrcoale-o moarte mai cumplită...]
LXXV 83
[Mă ard arginţii-n palme ca un foc...]
LXXVI 84
[Din tot prisosul lumii fiecare...]
LXXVII 85
[N-avem nimic de-a face cu iubirea...]
LXXVIII 86
[Temutu-s-a de tine noianul cel de ape...]
LXXIX 87
[Acestui trudnic, greu de rugă grai...]
LXXX 88
[Am priceput prea bine că-n visul tău zeiesc...]
LXXXI 89
[Răspuns iubirii nu-i cerşii mereu...]
LXXXII 90
[Ne-asfinţesc pe cerul gurii cuvintele...]
LXXXIII 91
[Aş vrea s-adorm chircit într-un ungher...]
LXXXIV 92
[M-am îndulcit şi eu de-această lume...]
LXXXV 93
[Nu-i adevăr, nici bine, doar frumos...]
LXXXVI 94
[O, vietate pură de alcov...]

LXXXVII 95
[Făpturii tale poate i-oi da de cap cîndva...]
LXXXVIII 96
[Între două iubiri m-am rănit de cînd sînt...]
LXXXIX 97
[Mai lasă uşa visului deschisă...]
XC 98
[Iubirea mea a fost prea mult durere...]
XCI 99
[În gura unei mii de ani străine...]
XCII 100
[Cînd ne-am trezit, eram cu toţi bătrîni...]
XCIII 101
[Mă nasc din nou din scîrba mea, mai mare...]
XCIV 102
[Fidelitatea-n noi e-aceea care...]
XCV 103
[Nu vezi că geniul nu e musai sfînt...]
XCVI 104
[Destul cu noi! Nici timpul nu mai are...]
XCVII 105
[De fapte-am ostenit, dar şi de vise...]
XCVIII 106
[Deştepţi, frumoşi, puternici sau bogaţi...]
XCIX 107
[Cu prisosinţă meriţi plecăciune...]
C 108
[De-acum ne poate moartea vizita...]

***Addenda:* DOUĂ POEME NEPTICE**
Plîngerea lui Agapie Sketul 111
Stihuirea sihastrului bătrîn 116

Nota autorului 119

De acelaşi autor,
la Editura Christiana:

Răsăritenele iubiri.
Fals tratat de dezlumire
(2002)

Recurs la Ortodoxie
(2002)

Teologia sexelor
şi Taina Nunţii.
O introducere ortodoxă
în antropologia conjugală
(2002)

Cartea îndreptărilor.
O perspectivă creştină
asupra politicului
(2004)

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu 36, sector 3,
București, cod 031216
Tel.: (021) 320 61 19
Fax: (021) 319 10 84
E-mail: editura@sophia.ro

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

Castelul meu de vise este gata:
mai am doar turla mai de sus să-i pun
şi în creneluri gurile de tun
cu care-om bate zmeii răi şi gloata.

De-acum e timpul moartea să-mi răzbun,
de pe obraz să-i şterg iubirii pata
şi toată floarea neamului, damnata,
la masa mea rotundă s-o adun.

Se cade gînd şi inimă de pară
să dobîndim, ca peste-un an sau doi,
căliţi în rugul cel aprins în noi,
să dăm năvală-n bezna din afară,
pornind, pe caii noştri de lumină,
Armaghedonul care va să vină.

Răzvan Codrescu

editura CHRISTIANA christiana